

För publiken

Publicerad: 19 juni 2015

Författare: Michael Jestin

Tidigare har udda års somrar varit mycket tråkigare för en idrottsentusiast än de jämna. 2014 var det världsmästerskap i både volleyboll och fotboll och 2016 kommer vi få se både OS och fotbolls-EM. Men nu måste jag säga att även de udda åren har en del att bjuda på. Damfotbolls-VM spelas och jag hoppas fortfarande på att European Games kan bli något stort.

Då jag vaknade igår tog jag mig en titt på svt.se för att se hur det gått för våra svenska damfotbollsspelare under natten. Väl på hemsidan möttes jag av en sjungande Pia Sundhage som glatt intervjuas efter att det blivit klart att Brasilien vunnit mot Costa Rica. Något som är synd med världsmästerskapen i fotboll för damer är att det alltid verkar handla om tittar- och publiksiffrorna. Det är lite tråkigt att så mycket av fokus går åt fel saker men samtidigt kan jag förstå spelarnas och även publikens missnöje. Ingenting slår en fullpackad läktare.

Damvolleybollen har på så vis tur då den i många länder, Sverige inkluderat, lockar mer publik än herrvolleybollen. Något som jag mer kan irritera mig på är den svenska supporterkulturen. Nu tror många av er som läser att jag kommer börja klaga på bengaleldar och huliganer men så är inte alls fallet. Det jag menar är att svenskar är dåliga på att leva sig in ordentligt i spelet och att verkligen heja. Jag blev mäkta besviken under EM-kvalmatchen nere i Halmstad. Vårt landslag slet för att ta sig till vårt

första mästerskap på över 20 år och publiken agerade som om det bara var en ännu en halvtrevlig söndagseftermiddag.

Inom svensk volleyboll talar man mycket om hur man åter ska göra volleybollen till en ny storidrott i landet. Ofta talas det om starkare ligor med bättre spelare och ungdomssatsningar. Jag säger inte att dessa faktorer inte är viktiga men jag tror att det i grund och botten handlar om publiken. Publiken måste tycka om att vara på läktaren och titta. De behöver inte ens förstå vad spelet de ser går ut på, de behöver bara värmas av glöden och känna att de är del av en större gemenskap. Barn som dyrkar sina stora idrottsidoler gör det inte för att de beundrar idrottarnas fysiska kapacitet. De vill bli som Zlatan eftersom 50 000 personer står upp varje helg och skriker hans namn.

För ett knappt år sedan stod jag på ett torg i Polen med tusentals andra människor och bevittnade hur Polen tog sig till final i VM och för endast några månader sedan var jag i Seoul och såg finalen i koreanska ligan. Majoriteten av de som stod runt omkring mig hade aldrig rört en volleyboll i sina liv och många kunde ingenting om reglerna, men då bollen svävar över försvaret efter att motståndarnas anfall bromsats av blocket så håller hela publiken andan. När sedan en av försvararna dyker och räddar upp bollen centimeter över golvytan för att sedan glida in i reklamskyltarna då går ett vrål genom hela staden som inte går att förklara. Om publiken skriker för att denna försvarare har otroliga reflexer, om de skriker för att deras lag just räddat poängen, om de skriker eftersom de egentligen hejade på anfallaren eller om de skriker bara för att alla andra skriker det kan jag inte svara på och varför jag själv skriker kan jag inte heller säga. En sak som dock är säkert är att det skriket är den mäktigaste känslan jag någonsin upplevt.

Jag hoppas att vi inom den svenska volleybollvärlden kan se till utländska kulturer och ta efter dem. Även se till andra idrotter som lyckat få oss oentusiastiska svenskar att vråla då deras spelare gör det de gör bäst. För en publik handlar inte idrott om vilka spelare som står på planen eller hur bra de faktiskt är på det de gör. Det handlar om att när man står på den där läktaren och ser sitt lag vinna en poäng så är det det enda tillfället i dagens samhälle där det fortfarande är okej att skrika som ett barn på julafton. Jag vet inte vad ni säger man jag tyckte om att vara ett barn på julafton.

Källa: LindeNytt.com

<https://lindenytt.com/nyheter/for-publiken/>